

Fiul Omului în cer

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 1-9

Cea de-a doua relatare a lui Luca către prietenul său Teofil, așa-numitele Faptele apostolilor, nu reia narațiunea în mod rigid și formal acolo unde s-a oprit prima. Mai degrabă, cele două relatări se împletesc într-un mod frumos. Cea de-a doua revine puțin la acțiunile primei și, cu câteva trăsături specifice, are același caracter general. Dar este clar - nu este nevoie să subliniez acest fapt - că fiecare dintre aceste relatări, Evanghelia după Luca precum și relatarea sa despre „faptele apostolilor”, au propriul lor caracter special.

În primele capitole din Faptele apostolilor, pe care aș vrea să le analizez puțin acum, îl găsim pe Isus ca *Om glorificat în cer*, în timp ce în primele capitole ale Evangheliei Îl găsim pe Dumnezeu prezentat ca fiind *revelat în carne*. Persoana este, bineînțeles, una și aceeași în ambele cazuri.

Din Evanghelii aflăm multe lucruri în legătură cu Fiul Omului în cer, unde din când în când se face referire la această taină. Domnul Însuși vorbește despre faptul că, în timpul veacului prezent, El va fi văzut stând acolo la dreapta puterii și că, la timpul Său, va veni de acolo pe norii cerului (Matei 26.64). Mai mult, auzim din propria Sa gură că, după venirea Sa, El va șede pe tronul gloriei Sale (Matei 25.31). Acestea sunt doar două exemple ale modului în care această taină mare a fost anunțată în avans. Dar Persoana văzută în Evanghelii este Dumnezeu, *revelat în carne* și, ca atare, activ pe pământ. Pe de altă parte, în capitolele din Faptele apostolilor, care continuă relatările evangheliștilor, se vorbește despre *Om glorificat în cer* și despre modul în care El este activ acolo.

În primul capitol se relatează cum Domnul Isus, care era aici ca Dumnezeu revelat în carne, S-a înălțat la cer.

În al doilea capitol, Duhul promis este dat, iar Petru își începe discursul luând acest dar, în conformitate cu profeția lui Ioel, ca bază a textului său. După ce citează pasajul în cauză, el continuă: „Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: pe Isus Nazarineanul, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere și minuni și semne, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți, pe Acesta, dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuți, L-ați răstignit și L-ați omorât” [Faptele apostolilor 2.22,23]. El folosește apoi pasaje din Psalmul 16 și 110 pentru a arăta că acest Om, care a fost astfel recunoscut în mod solemn de Dumnezeu pe pământ, a fost acum înviat dintre morți și Dumnezeu L-a glorificat la dreapta Sa în cer.

În acest fel, taina despre Fiului Omului, Isus din Nazaret, înălțat la cer este proclamată public. Apoi, Petru, așa cum evangheliștii vorbiseră deja despre Domnul Isus ca despre Cel care a umblat, a slujit, S-a ostenit și a suferit aici pe pământ, vorbește în acest capitol și în următoarele despre căile și minunile lui Isus înălțat acum la cer. De exemplu, în același capitol 2, tot cu gândul la Ioel, ne spune că *Dumnezeul* menționat în acea profeție este Cel care a trimis acum Duhul Său pe acest pământ. Așadar, conform cu relatarea lui Ioel, *Dumnezeul lui Israel* a fost Cel care a făcut această mare minune în ziua Cincizecimii, iar potrivit lui Petru, Isus era *Om* care a fost înălțat la cer.

Dacă acest început al relatării miracolelor și gloriei lui Isus din Nazaret glorificat la dreapta lui Dumnezeu este sublim, continuarea nu este mai puțin sublimă, atunci când Petru declară că El S-a așezat până în ziua în care vrăjmașii Săi vor fi așezați sub picioarele Sale, El fiind „Domnul meu”

din Psalmul 110. Bazându-se pe autoritatea acestor lucruri, el invită apoi întreaga casă a lui Israel să-L recunoască ca Domn și Hristos pe Cel pe care Îl răstigniseră odată. Iar când mai mulți dintre ascultătorii săi, profund zguduți de această predică, întrebă: „Ce să facem?”, el le arată puterea „Namelui” Celui glorificat și le spune că în acest Nume vor primi iertarea păcatelor și darul Duhului Sfânt.

În capitolul al treilea, același apostol ne spune alte câteva lucruri mărețe despre Fiul Omului înălțat la cer: Prin credința în Numele Său, Numele Său dăduse o însănătoșire desăvârșită cerșetorului olog care stătea la Poarta Frumoasă a Templului. El era Profetul promis prin Moise în Deuteronomul 18. Cerul Îl primise pentru început, dar la timpul stabilit avea să Se întoarcă pe acest pământ, aducând cu El vremuri de înviore și de restabilire a tuturor lucrurilor.

În capitolul al patrulea, el proclamă apoi „învierea dintre morți” în acest Isus și Îl prezintă ca fiind „Piatra cap de unghi”, conform Psalmului 118, precum și Cel pe care Dumnezeu L-a pus pentru mântuire în această lume plină de vină. În continuarea capitolului, însă, el și tovarășii săi credincioși din Ierusalim prezintă înaintea „conducătorilor” Numele acestui Isus ca bază a întregii lor încrederi și a pretențiilor lor la binecuvântare, pe Dumnezeul care a făcut cerul, pământul și marea.

În cele din urmă, în capitolul al cincilea, Petru și ceilalți apostoli mărturisesc în fața sinodului că această Persoană preamărită, pe care ei O omorâseră, atârând-O pe lemn, a fost „înălțată de Dumnezeu prin dreapta Sa ca *Domn și Mântuitor*” - ambele pentru Israel, fie că este vorba de binecuvântarea lor, fie că este vorba de domnia Sa asupra lor.

Astfel, în aceste diferite discursuri avem o mărturie cuprinzătoare și multiplă cu privire la Omul din cer, o mărturie, într-adevăr, care urmează în mod minunat mărturiei atât de inexprimabil de puternică și binecuvântată a Evangheliilor cu privire la Fiul Tatălui pe pământ, Dumnezeu revelat în carne.

Capitolul al cincilea marchează sfârșitul *mărturiei* apostolice date sub îndrumarea Duhului trimis de Domnul. Se trece de la mărturie la o *arătare*. După ce am *auzit* până în acest moment despre Omul glorificat, ni se spune acum cum El este *văzut* pentru un moment. Petru Îl *vestise*, Ștefan Îl *vede*. Amândoi bărbații dau mărturie, deși în moduri diferite, despre aceeași taină mare, că Fiul Omului Și-a luat locul în cer, la dreapta lui Dumnezeu. Ștefan este dat afară din cetate de către oamenii fără Dumnezeu, pentru a fi ucis cu pietre. Dar fața lui strălucește ca o față de înger. Ochii lui se deschid. Privind țintă spre cer, el vede cerurile deschise, vede gloria lui Dumnezeu și pe Isus, „Fiul Omului”, stând la dreapta lui Dumnezeu.

În acest fel este dată mărturie despre Omul din cer prin *ochii* lui Ștefan, așa cum a fost dată anterior prin *gura* lui Petru. Duhul îl umple pe unul astfel încât să fie capabil să dea o relatare inspirată despre El, iar Dumnezeu deschide ochiul celui alt pentru a-L vedea în gloria Sa. Dar subiectul este același: Omul glorificat, Fiul Omului în cer, Isus din Nazaret la dreapta Maiestății de sus, Cel care, ca „Dumnezeu revelat în carne”, a trăit și a slujit aici în smerenie, a fost răstignit, îngropat și înviat, și care acum a fost înălțat ca Om pe cel mai înalt loc de onoare de sus.

Mai rămâne de menționat un lucru în legătură cu revelarea acestui mare mister. În capitolul al nouălea, Omul glorificat Se arată din cer unui om de pe pământ. Nu cu mult timp înainte, El fusese văzut de unul dintre *sfinții* Săi *suferinzi* pe locul care I se cuvine în cer, în gloria Sa sfântă și pașnică; astfel Îl văzuse Ștefan, ca și cum ar fi fost gata să-l primească cu un salut binecuvântat de bun-venit. Dar aici El este văzut de către *persecutorul sfinților* Săi, într-o măreție înfricoșătoare,

în splendoarea orbitoare a gloriei judiciare. El apare aici ca Unul care stă gata și are autoritatea deplină de a răzbuna sângele turmei Sale ucise. Desigur, în acest caz, harul triumfă asupra judecății. Persecutorul devine martor și apostol. Dar natura apariției ne arată în mod clar că Omul din cer stă sus așteptând și într-un caracter judiciar, ca Răzbunător care, la timpul potrivit, va răzbuna toate nedreptățile făcute pe pământ. Vedem că această realitate gravă este garantată aici. Știm că Isus Și-a ocupat locul în cer în diferite caractere. El S-a întors acolo la locul care I-a aparținut dintotdeauna, la gloria pe care o avea la Tatăl înainte de a fi lumea. El a mers acolo să pregătească multe locuințe din casa Tatălui pentru cei aleși ai Săi, a plecat ca Înaintaș al nostru. El Și-a luat locul ca Mare Preot al nostru în „locuința” pregătită de Dumnezeu. Și a mers acolo și ca Inițiator și Desăvârșitor al credinței, precum și ca Cel care a realizat curățirea păcatelor noastre. Dar El este acolo și pentru a-Și lua locul ca Adonai (Domnul) la dreapta lui Iehova, până când Dumnezeu va pune pe vrăjmașii Săi așternut la picioarele Sale. Pentru desfășurarea acestui ultim caracter, El trebuie să Se întoarcă pe acest pământ, așa cum în cazul de față El se apropie de drumul care ducea de la Ierusalim la Damasc, pentru a da un exemplu, ca să spunem așa, de ceea ce va urma și pentru a pronunța sentința de moarte asupra crudului persecutor al celor care sunt ai Săi, Saul din Tars.

Titlul original: *Der Sohn des Menschen im Himmel.*

Botschafter des Heils in Christo 80 (1932)